

Uiteindelijk ziet het publiek zich gesteld voor een vreemde situatie, waar historische momenten van grote wreedheid en terreur leiden tot een weigering van de personages om te handelen op een heroïsche of dynamische manier.

bemoeien met het gekende verloop van de geschiedenis en bijgevolg de onwetenden waarop ze gestuit zijn, redden? Of zullen ze toestaan dat gebeurtenissen zich opstapelen tot een uitkomst die ze al kennen? Zullen ze doorploeteren in de hoop dat het individu of de groep die ze hebben ontmoet in staat zal zijn om op eigen kracht te ontsnappen aan het noodlot, of zullen ze op zijn minst een cryptische waarschuwing aanbieden? Zouden ze iets moeten doen? Zou de toekomst het verleden moeten helpen?

Personages die geplaatst worden in een potentieel ideale situatie waarin ze weten wat er zal gebeuren, raken onvermijdelijk verstrikt in een web van problemen. Misschien omdat hun situatie ingaat tegen de gangbare en op ideologie gebaseerde idee van tijd en ruimte, moeten ze gestraft worden door een confrontatie met een dilemma, een crisis of een reeks van problemen. In *Time Tunnel* bijvoorbeeld, een serie uit de jaren zestig, is het alsof een geheim groepje van militairen gestraft wordt voor het spelen met reizen in de tijd. Hun belangrijkste 'testreizigers' zitten daardoor gevangen in een constante staat van beweging in tijd, gedoemd om voor altijd te reizen, terwijl het hoofdkwartier vecht om de machinerie te repareren. Dit werkt allemaal in op ons idee van stabiliteit met betrekking tot het verleden. De geschiedenis in films is aangepast. Om ons idee van het heden te waarborgen moet het verleden uiteindelijk verschijnen om tot een gefixeerde volgorde van gebeurtenissen te komen. Uiteindelijk ziet het publiek zich gesteld voor een vreemde situatie, waar historische momenten van grote wreedheid en terreur leiden tot een weigering van de personages om te handelen op een heroïsche of dynamische manier. En het is aanvankelijk vreemd dat er sowieso een probleem moet zijn rond de beslissing of er wel of niet gereageerd moet worden op een gekende crisis die zo zal plaatsvinden. De redenen voor de personages om verstrikt te blijven in een val van inactiviteit zijn natuurlijk te vinden in de eisen die een klassieke narratieve structuur oplegt. Er is een constante spanning tussen de vereisten van een 'voorzienend' scenario en de overduidelijke nood om de bekommernissen van het

hoofdpersonage te beperken tot degenen die zich binnen het bereik bevinden van het concept 'modaal publiek'. Door deze conventies hebben de personages die gevangen zitten in dergelijke actie/inertie-dilemma's de neiging om zich te focussen op zichzelf en op hun onmiddellijke omgeving, in plaats van te zoeken naar de bron van hun eigenaardige probleem. De verklaring voor zo'n situatie is complex. Het is een rationalisatie die normaal gebaseerd is op sommige of alle van de volgende elementen.

Het eerste personage-excuus is gevangen genomen worden door autoriteiten die aan de macht zijn op het moment dat hij of zij verschijnt. Een goed voorbeeld hiervan is de film *Planet of the Apes*, met Charlton Heston in de hoofdrol van astronaut die een apentoeekomst invliegt. Het tweede element is een onvermogen dat voortvloeit uit verwondingen of vrees. Dit omvat de invaliditeit van het hoofdpersonage, of van degenen voor wie hij of zij uitverkoren is om ze te helpen. Het meest gebruikte element is het voorwendsel dat de klok tikt. Een gebrek aan tijd om de taak te vervullen, leidt tot een conflict tussen het hoofdpersonage en de voorwaartse verschuiving van het scenario. Op dat moment zijn de gevolgen van het scenario alleen maar duidelijk voor het hoofdpersonage en voor ons, niet voor de andere deelnemers van het drama. Het hoofdpersonage van een 'voorzienend' scenario boekt maar zelden een ticket naar de bron van de gebeurtenis. Wanneer ze aanbellen in 1963 zullen ze zich niet naar Dallas haasten om de hersenen van de president te redden, maar ze zullen wel proberen om een kind uit de vuurlinie te redden. De tijdreiziger heeft de neiging om te focussen op een existentiële crisis waarin een 'gewoon' individu zich bevindt, in plaats van een crisis waarin een sleutelfiguur binnen een vanuit historisch oogpunt belangrijk moment zich bevindt. Het is essentieel voor de neo-Amerikaanse versie van het vooruitziende scenario dat de historisch gedetermineerde gebeurtenis ook effectief plaatsvindt, precies op de manier zoals het zou zijn gebeurd. Het is ook duidelijk dat de verhaallijn een voorkeur aan de dag legt voor de vagebond die alleen